

Het Land van Saeftinge.

De Antwerpsche Schelde afvaren ... of langs den dijk wandelen is een aangenaam tochtje. Schilderachtig zijn de polderdorpen, eigenaardig zijn er de bewoners, gehecht aan oude zeden. Maar we willen thans spreken over de uitgestrekte zand- en slijkvakke, die men bij laag water over de Nederlandsche grens ziet en het land van Saeftinge heet.

Ja, 't is weer de oude geschiedenis, de strijd tusschen zee en land!

In de 16e eeuw en vroeger was het land van Saeftinge een bloeiende streek met welbevolkte dorpen, groote hoeven en sterke kasteelen.

In 1574 heerschte er een geweldige watervloed, die een groote strook van dit gewest verzwoeg. Nauwelijks hadden de overlevenden de dijken versterkt en de hoeven herbouwd, en ontstond er nieuw leven

in de geteisterde streek, of een nieuw onheil trof het land van Saeftinge.

Deze ramp was ditmaal 't gevolg van schandelijken moedwil. Ge weet, dat onze vaderen in hun strijd tegen Spanje bij Frankrijk hulp hadden gezocht; de koning zond zijn broeder, den hertog van Alençon, herwaarts met legerbenden. Maar de eierzuchtige Franschman had een ander doel, dan de benarde Nederlanden bij te staan. Hij wilde heer onzer landen worden en beraamde een aanslag, om zich van de macht te verzekeren. In verschillende steden moesten

Bakker, Temmerman.

zijn aanhangers zich van 't bestuur meester maken, terwijl hijzelf dit te Antwerpen wilde doen.

Maar de aanslag op Antwerpen — de Fransche furie — mislukte deerlijk! Om één uur na den middag, terwijl de burgers der Scheldestede rustig aan tafel zaten, reden de Franschen door de Kipdorp-poort en doodden de wacht. Maar spoedig werd 't alarm gegeven. De poorters grepen hun wapens en snelden de straat op, aangevoerd door een bakker, Temmerman, die half naakt van vóór zijn oven wegliep, zwaaiend met een ver-
vaarlijke schop. De moedige kerel sloeg een officier van zijn paard, greep diens kling en besteed zelf het ros. En in korten tijd lagen een vijftienhonderdtal Franschen dood neder, en waren de overigen gevlucht.

De hertog van Alençon moest de Nederlanden verlaten. Zijn laatste benden verlieten Biervliet en, uit wraakzucht, staken ze op hun weg dorpen en hoeven in brand en vernielden ze op vele plaatsen de dijken. Toen werd het arme land van Saeftinge geheel een prooi

der baren. Eeuwen lag het daar woest en verlaten. Tegenwoordig ontrooft men de Schelde haar buit weer en menige vruchtbare polder is thans teruggewonnen.

Maar nog strekt zich een breede lap gronds uit, waar de bewoners van 't dorpje Grauw mosselen rapen van de aangelegde banken, of kreukels zoeken en zeekraal snijden. Jagers op waterwild wagen zich ook wel op die vlakte, maar dat kan hun duur te staan komen, zooals onlangs gebeurde met een jongeling uit Antwerpen, die in 't losse zand verzonk, zonder de kracht te hebben zich los te rukken, en gewis een vreeselijken doodstrijd had.

Wellicht breekt eens de tijd aan, dat het land van Saeftinge weer geheel voor den landbouwer gewonnen is.

A. HANS.

DE SCHELDE VRIJ!

(VERHALEN VAN DE SCHELDE).

SCHELDE VRIJ

Door A. HANS

L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN